

Валентина Шарра

Конкрецията (конкрéция от лат. concretio – срастване, сплътстване) е компактна маса от материя, образувана от утаяването на минерален цимент в пространствата между частиците. Конкрециите се срещат през всички периоди на еволюцията, заобикаляйки епохата на хомосапиенса като миг.

Зоя Петрова

Човешката дейност има основно въздействие върху околната среда, изпреварвайки природните процеси, което е интересна тема сама по себе си, но още повече, когато противопоставя теорията за антропоцентризма на пренебрегваната роля на природния свят.

Идеята за Човека създател – първо авторът като единствена творческа сила, която манипулира и трансформира естествените материали и след това, отказвайки се от тази сила, ставащ част от процеса и намирайки още един Създател в лицето на материята, с която работи.

Проучванията на съвременното изкуство за разпада като привилегирована емблема на упадъка на модерността, могат да предизвикат, от една страна, разнообразни носталгични преживявания, а от друга – непрестанни напомняния за станали катастрофи от близкото минало и опасения за бъдещето. Заг всяка реликва от една хармонична епоха или утопична мечта стои още едно припомняне за индустриалния упадък, екологичните катастрофи и разрухите на войната.

Валентина Шарра създава нов вид скулптура, който може да се определи като „безкръвна каменна скулптура“. Начинът на действие не е насочен към изграждане-формоване-даване на форма на камъка. Фокусът е да се разраства потенциала на „каменната скала“ или дори да преминава в друго състояние. Скулптурите са следствие, прости и формирани директно от оригиналните каменните скали. Всеки камък е избран според способността му да предложи и способността му да придобие форма. Гипсовите отливки влизат в хармония с камъка и в същото време имат подсилващо и допълващо действие. Серията произведения попада в по-широко изследване на съвременната руина.

Едновременно останки и портали в миналото, руините на съвременната епоха са мощни носители

на носталгия, конкретни напомняния за изминалото време и предупреждения за неизбежността от промяна на ефемерността на материята.

Валентина Шарра, родена в Рим през 1983, живее и работи между Рим и София. Изложбата бе представена в галерия „Аросита“ в края на 2017 г.